

J. Kuczek W. Oberle
S E K R E T A R I A T
Biuro Prac Senackich
wpłynęło dn. 7. 09. 2010. zał.....
nr 6737 podpis.....



**MINISTER
SPORTU I TURYSTYKI**
Adam Giersz

BG-1-0700/622/ 17 896 /KK/10

Warszawa, 06 września 2010 r.

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 6. 09. 2010.
nr 4650 podpis.....

**Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Grzyba złożone na 62 posiedzeniu Senatu w dniu 12 sierpnia 2010 r., przekazane pismem z dnia 17 sierpnia 2010 r. (sygn. BPS/DSK-043-2965/10) uprzejmie informuję, co następuje:

zagadnienia dotyczące polityki ułatwiania rolnikom, rozpoczynającym świadczenie usług agroturystycznych, a także świadczącym te usługi dodatkowo, w ramach działającego gospodarstwa rolnego, reguluje art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.), stanowiący, że przepisów tej ustawy nie stosuje się do działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, a także wynajmowania przez rolników pokoi i miejsc na ustawienie namiotów, sprzedaży posiłków domowych i świadczenia w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów. Cytowany wyżej przepis nie nakazuje wykonywania działalności osobiście, a zatem dopuszcza korzystanie z pomocy innych osób. Ograniczenie to ma charakter wyjątku od ogólnej zasady, w związku z czym powinno być interpretowane w sposób ścisły. W szczególności jeśli chodzi o określenie zakresu usług agroturystycznych, kogo uważa się za rolnika oraz co oznacza świadczenie usług w gospodarstwie rolnym.

Przepis ten obejmuje wynajmowanie pokoi (a zatem nie odrębnych miejsc noclegowych, całych domów, czy domków turystycznych, przyczep mieszkalnych itp.),

miejsc na ustawienie namiotów (także bez przyczep mieszkalnych), sprzedaży posiłków domowych (nie zaś prowadzenie innych ogólnodostępnych usług gastronomicznych, także w zakresie tzw. małej gastronomii) i wreszcie świadczenia innych usług związanych z pobytem turystów. Te inne usługi powinny być świadczone w gospodarstwie rolnym i związane z pobytem turystów w tym gospodarstwie.

Dla określenia sytuacji, w których przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie dotyczą wynajmowania pokoi, miejsc na ustawienie namiotów i sprzedaży posiłków domowych należy odwołać się do kryterium podmiotu świadczącego usługi – rolnika. Jediną definicję ustawową zawiera w tym zakresie art. 6 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tj. Dz. U. z 2008 r., Nr 50, poz. 291 z późn. zm.), zgodnie z którym przez rolnika rozumie się osobę fizyczną prowadzącą na własny rachunek działalność rolniczą jako posiadacz (samoistny albo zależny) gospodarstwa rolnego położonego w granicach Rzeczypospolitej Polskiej. Posiadaczem samoistnym jest właściciel lub osoba działająca w przekonaniu, że jest właścicielem, natomiast posiadaczem zależnym np. dzierżawca, użytkownik czy inna osoba, której prawo do korzystania z posiadanego gospodarstwa wynika z umowy zawartej z właścicielem.

Jakkolwiek ograniczenie pojęcia rolnika jedynie do osób fizycznych wynika w tym przypadku z przedmiotu regulacji – ubezpieczenia społecznego, to wydaje się, że ograniczenie to ma uzasadnienie także na gruncie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Utworzenie spółki lub innej formy organizacyjnej dla prowadzenia działalności agroturystycznej zawiera w swej treści deklaracje podjęcia pozarolniczej działalności gospodarczej i wyjątek z art. 3 staje się bezprzedmiotowy. W definicji rolnika pojawia się odwołanie do „gospodarstwa rolnego”, dlatego znaczenie mają także przedstawione poniżej definicje gospodarstwa rolnego.

W braku odrębnych definicji w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, konieczne jest oparcie się o definicje wynikające z innych ustaw – w szczególności Kodeksu cywilnego, ustawy o podatku rolnym oraz o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Według art. 55³ Kodeksu cywilnego, za gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne wraz z gruntami leśnymi, budynkami lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem, jeżeli stanowią lub mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą, oraz prawami i obowiązkami związanymi z prowadzeniem gospodarstwa rolnego.

Ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników uznaje w art. 6 pkt 4 za gospodarstwo rolne każde gospodarstwo służące prowadzeniu działalności rolniczej, to znaczy produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym produkcji ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej, rybnej i leśnej. W art. 2 ust. 1 ustawy o podatku rolnym za gospodarstwo rolne dla celów podatku rolnego uważa się obszar użytków rolnych, gruntów pod stawami oraz, sklasyfikowanych w operatach ewidencyjnych jako użytki rolne, gruntów pod zabudowaniami związanymi z prowadzeniem tego gospodarstwa o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha – to znaczy suma tych gruntów musi przekraczać jeden ha fizyczny, lub o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 1 ha przeliczeniowy, stanowiących własność lub znajdujących się w posiadaniu (zależnym, o którym była mowa powyżej) osoby fizycznej lub osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej.

Każda z przedstawionych wyżej definicji została sformułowana w innym celu – dla potrzeb innej ustawy, jednak dla stosowania przepisów o działalności gospodarczej można przyjąć, że gospodarstwo rolne to grunty, budynki, urządzenia i inwentarz faktycznie służący produkcji rolnej.

W konsekwencji, świadczenie usług w gospodarstwie rolnym oznacza świadczenie ich w oparciu o zabudowania i grunty i inne zasoby tego gospodarstwa, bez zmiany ich charakteru i naruszenia podstawowej funkcji – zachowania zdolności do produkcji rolnej. Budynki i obszary o zmienionej trwale funkcji nie mogą być uznane za część gospodarstwa rolnego. Kryterium to jest podstawowe w odniesieniu do innych usług turystycznych, dotyczy zatem na przykład usług rekreacyjnych, jazdy konnej, przewozów bryczką, wynajmowania łódek, itp. Natomiast wynajmowanie pokoi i miejsc na ustawienie namiotów oraz sprzedaż posiłków domowych może odbywać się także w oparciu o inne zasoby niż grunty i budynki służące produkcji rolnej, jednak pod warunkiem, że świadczy je rolnik, to znaczy osoba prowadząca (realnie) działalność rolniczą. Stąd przepisy o podatku dochodowym wyraźnie mówią o wynajmowaniu pokoi w budynku mieszkalnym. Zatem osoby, które wynajmują pokoje, miejsca na ustawienie namiotów lub sprzedają posiłki domowe nie będąc czynnymi rolnikami, a także osoby świadczące inne usługi turystyczne w oparciu o grunty i budynki nie związane z gospodarstwem rolnym stają się przedsiębiorcami i powinny dopełnić obowiązku zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej w gminie.

Niezależnie od powyższej odpowiedzi, w związku z faktem, iż zagadnienia poruszone w oświadczeniu Pana Senatora wykraczają poza kompetencje Ministra Sportu i Turystyki, w kwestii dotyczącej zakresu stosowania ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz obowiązków podatkowych związanych z prowadzeniem działalności agroturystycznej przez rolników powinni zająć stanowisko ministrowie właściwi w zakresie dotyczącym tych zagadnień tj. Minister Gospodarki oraz Minister Finansów.

Z poważaniem

A handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long vertical stroke, positioned centrally on the page.